

[Ib Christensen]

og nævnte, at vi kan forvente 25 millioner arbejdsløse i hele OECD-området. Det var, ligesom der lå en undertone af, at det altså er noget, der kommer til os udefra, det er en fælles plage, og det er kun begrænset, hvad vi kan gøre. Sådan opfattede jeg i hvert fald ministeren.

I det interview i Information, som jeg cite-rede tidligere her i dag, fik man indtryk af, at det nærmest var økonomernes skyld, at vi havde en politik som den, der føres. Andre gange har det fra regeringens side lydt, at det var erhvervslivets skyld, og når erhvervslivet ikke kunne klare beskæftigelsen, måtte det offentlige træde til på forskellig vis.

Endelig har der lydt fra regeringens en fjerde undskyldning, nemlig at det er det manglende flertal i folketinget eller folketingets sammensætning, der har skylden; hvis socialdemokratiet havde større styrke, så skulle man bare se . . . Det har ikke lydt i dag, det vil jeg da understrege. Det korte af det lange er, at det er regeringens skyld – plus de partier, der støtter regeringens økonomiske politik – at Danmark har en arbejdsløshed, der ligger i den dårlige ende, en arbejdsløshed, der er større end i lande, vi med rimelighed kan sammenligne os med. Det er det, der er problemet. I Norge, Schweiz, Østrig og andre lande har de en arbejdsløshed, der er væsentligt lavere end den, vi har. Derfor kan man ikke komme bort fra, og det er virkelighedsfortegnende, hvis man ikke slår fast, at når Danmark har en så stor arbejdsløshed, som vi har, så er det altså også på grund af den økonomiske politik, der føres. Det er egnet til at forplumre virkeligheden og skabe falske forestillinger hos befolkningen, hvis man skaber det indtryk ved at diskutere arbejdsløshedsproblemet helt isoleret fra den generelle økonomiske politik, at man tror, at det er noget, vi kan klare med nogle fikse påfund, nogle smarte ideer til ny produktion og nogle beskæftigelsesarbejder og nogle uddannelsesforanstaltninger og sådan noget. Jeg ved, at ministeren har sagt, det ikke er tilfældet, og det siger han også i sin redegørelse, det skynder jeg mig at sige, men tilbage står, når vi alligevel her en hel dag diskuterer arbejdsløsheden uden relation til den generelle økonomiske politik, at det kan bekræfte den forkerte forestilling.

Det er grunden til, at jeg har beskæftiget mig temmelig meget med den økonomiske

politik, og hvad der skulle sættes i stedet. En anden grund er, at arbejdsministerens redegørelse ikke i alle henseender er alt for konkret og heller ikke i alle henseender byder på den store nytænkning. Men når denne nytænkning og disse mere konkrete ting kommer i form af de forslag, som må udmøntes af redegørelsen, vil vi da meget gerne fra vores side gå ind i en mere detaljeret debat omkring de forskellige foranstaltninger.

Kalnæs (SF):

Jeg vil gerne sige noget om de arbejder inden for energiområdet, der har været talt lidt om. Når jeg først siger noget om det nu, er det, fordi jeg gerne ville høre, hvad arbejdsministeren svarede SFs ordfører, fru Lilli Gyldenkilde. Fru Lilli Gyldenkilde var inde på det og omtalte de muligheder, der var dér, og nævnte de tanker, som Johannes Bremer har gjort sig til talsmand for, og som har fået opbakning i fagforeningerne i vidt omfang. Arbejdsministeren har også selv været inde på det i sin redegørelse. Der står lige i starten, at vi har en åben økonomi i Danmark, og at vi importerer så og så meget energi, og derfor er det ikke så mærkeligt, at det går ud over vores økonomi.

Det eneste svar, der kom fra arbejdsministeren om det her, var, at spørgsmålet om arbejde inden for energi- og miljøområdet var der en meget positiv holdning til ude omkring, og der skulle gives en chance for, at det kunne komme i gang. Ja men så må der laves nogle økonomiske muligheder for, at det kan komme i gang. Jeg mener, at det er regeringen selv, som ødelægger mulighederne for, at det kan komme i gang, og det gør den på to måder. For det første lægger den så stramme rammer for kommunernes udgifter, at al den snak, som arbejdsministeren kommer med heroppe, ikke har nogen sammenhæng med resten af den politik, som regeringen fører. Regeringen bremser det med de stramme udgiftsrammer, der bliver lagt for kommunerne. Det er altså indenrigsministeren, der gør det.

Der bliver lavet beskæftigelsesplaner, siger ministeren. Ja vel, det er meget godt, man laver noget, som går over et år, og man giver nogle tilskud til forskellige ting, men der er bestemt ikke nogen, som kan investere på grundlag af de beskæftigelsesplaner, man